

Romantiken är död

Hon förväntade sig rosor och solsken. En lång prins med ljust hår och stora blåa ögon. Han förväntade sig en omsorgsfull prinsessa. En kvinna som tar hand om sig själv, likväl andra. Rosor och solsken. En dag skulle ödet föra dem samman i äktenskap. En dag skulle de leva lyckliga i alla sina dagar. En dag skulle romantiken leva.

Han sitter i ett hörn i en bar fylld av människor. En krigszon, där alla äter varandras ansikten. Musiken får rummet att skaka, likaså hans kropp när han märker hennes flämtning. Hennes skratt ekar genom rummet. Fastän han känner sig ensam vågar han inte gå upp till henne. Vad är det värsta som kan hända? Hon tittar på honom. Eller förbi honom. En äcklad blick. Romantiken är död. Han såg den förblöda på dansgolvet.

Tre drinkar in och hon har tappat känslan i kroppen. Det spelar ingen roll vad klockan är när två drickor dyker upp på bordet. En hand på låret. "Följ med mig hem", yttrar han. Hon vill springa iväg. Oavsett vad hon gör, slutar natten alltid på samma sätt. Hon vill ha mer än en hand på låret. Hon vill ha en kram. En evig kram. En kram som säger att hon betyder något. Men hon vet hur spelet fungerar. Romantiken är död och bortglömd.

Han skickar ett meddelande. Inget svar. Han skickar en bild. Inget svar. Ringa kan han inte. Han vill inte verka klängig. Han vill bara veta om det han känner är ömsesidigt. Med hjärtat i halsgropen lyfter han luren. Inget svar. Är det värt att vänta så länge på någon som gör ont? Hans hjärta längtar efter bekräftelse. Att allt är som det ska. Att han har hittat ett evigt hem. Men det vet han inte. Hon är online, men tyst. Romantiken är död. Den dog när vi dränkte den med tystnad.

Hon vaknade tidigt för att se vacker ut för honom. Hon spenderade en evighet framför spegeln och granskade varje fel. Ett litet fel. Ett stort fel. Tre skrynklor i ansiktet. Hon smörjde på läppstift. En gris med smink på. Hon drog på sig klänningen. En gris i en klänning. Hon kan inte imponera honom om hon inte ser perfekt ut. Perfekt som flickorna i Vogue-tidningarna. Romantiken är död, inbäddad i plastmasker.

Han gick till hennes hus, bukett i handen. Inte för att imponera, utan för att det kändes rätt. Utanför hennes hus stod han och speglade sig i fönstret. Plötsligt såg buketten pinsam ut. Som om han spelade en roll i en film ingen längre ville längre se. Han gick därifrån. Buketten i handen. En tom känsla i bröstet. Romantiken är död och vi grävde graven.

De vill bli skrivna om i varandras dagböcker. De vill att någon vet deras favoritlåt. De vill ha gåvor värda mer än pengar kan köpa. De vill bli ihågkomna som mer än enbart sina namn. Som levande känslor och dofter. Skönheter som inte ens bilder kan bevisa. Men det går inte. Inte i en ofullkomlig värld med perfekta förväntningar. I en värld där blommor och brev saknar värde. Romantiken är inte död, utan utbränd. Utbränd då vi tände elden.